

Sygn. akt IX Ka 1327/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogna Kuczyńska

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2013 r.

sprawy Z. Z.

obwinionego o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26.06.1974r KP (Dz. U. z 1998r Nr 21, poz. 94 ze zm.)

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju

z dnia 4 lipca 2013r. sygn. akt II W 215/13

zmienia zaskarżony wyrok w całości i obwinionego Z. Z. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia, a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 1327/13

UZASADNIENIE

Z. Z. został obwiniony o to, że działając jako Przewodniczący Zarządu (...) w B., w okresie od dnia 1.06.2012r. do dnia 3.01.2013r. nie naliczył i nie wypłacił S. K. odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania z nim umowy o pracę z przyczyn nie dotyczących pracownika,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku Kodeksu pracy (dz. U. z 1998r. nr 21, poz. 94 ze zm.) w związku z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku

o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. nr 90, po. 844 ze zm.).

Wyrokiem z 4 lipca 2013 roku Sąd Rejonowy w Busku-Zdroju uznał obwinionego Z. Z. za winnego dokonania zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu, stanowiącego wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 kp w zw. z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. 90.844 ze zm.) i za to na podstawie art. 282 § 1 kp

w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000 złotych; nadto zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych tytułem kosztów postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony Z. Z., który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych i niewłaściwą ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego przyjętego za podstawę wyroku polegający na ustaleniu, że rozwiązanie umowy o pracę ze S. K. nastąpiło wyłącznie z przyczyn obciążających pracodawcę, a więc w ogóle nie obciążających i nie leżących po stronie pracownika, jak też, że przewidziane ustawą z

13 marca 2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników (Dz. U. 90.844) parametry ilościowo-czasowe zwolnień mieszczą się we wskaźnikach występujących w sprawie niniejszej i stanowią, że istnieje obowiązek wypłaty odprawy zwalnianemu pracownikowi S. K.

a w konsekwencji:

obrażę prawa materialnego, to jest art. 282 § 1 pkt 1 kpw zw. z art. 8 ustawy z 13.13.2003r.

o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy, z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. 90 844) przez uznanie, że w istniejącym w sprawie zarówno stanie prawnym, jaki faktycznym istnieje podstawa do ich zastosowania i ukarania obwinionego.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest zasadna.

Przepis art. 282 § 1 pkt 1 kp przewiduje odpowiedzialność za wykroczenie tej osoby, która wbrew obowiązkowi nie wypłaca w ustalonym terminie wynagrodzenia za pracę lub innego świadczenia przysługującego pracownikowi albo uprawnionemu do tego świadczenia członkowi rodziny pracownika wysokość tego wynagrodzenia lub świadczenia bezpodstawnie obniża albo dokonuje bezpodstawnych potrąceń. Dla ustalenia odpowiedzialności pracodawcy na podstawie tego przepisu konieczne jest przypisanie mu winy chociażby nieumyślnej (art. 5 kw), a więc ustalenie, że sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, tj. chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi (art. 6 § 1 kw) lub też gdy sprawca nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo, że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć (art. 6 § 2 kw). Dla przypisania odpowiedzialności za wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 kp nie wystarczy więc samo formalne ustalenie, że sprawca nie wykonał obowiązku pracodawcy polegającego na wypłacie wynagrodzenia za pracę czy też, jak w niniejsze sprawie, odprawy określonej w art. 8 ustawy z 13.03.2003r. (Dz. U. nr 90 poz. 844 ze zm.). W aktach sprawy znajduje się stanowisko Z. Z. wskazujące na podstawy faktyczne i prawne, które jego zdaniem przesądzają, że S. K., nie ma prawa do omawianej odprawy pieniężnej. Stanowisko takie złożył zarówno w odpowiedzi na żądanie pełnomocnika S. K. (k. 27), jak i po kontroli przeprowadzonej przez Państwową Inspekcję Pracy. W lakonicznych motywach wyroku Sąd Rejonowy nie odniósł się do wszystkich okoliczności sprawy, zwłaszcza nie wskazał, na czym miały polegać „jakikolwiek działania”, których pracodawca nie podjął po złożeniu przez S. K. oświadczenia o wyrażenie zgody na doksztalcenie, a które m.in. przesądziły według sądu o powstaniu obowiązku wypłaty odprawy. Przede wszystkim Sąd nie ustalił, czy i jakie czynności powinien podjąć pracownik w celu realizacji złożonej obietnicy. Fakt, że pracownik określił termin na jeden rok nie może oznaczać, że dopiero z upływem tego terminu czy też pod jego koniec pracownik powinien rozpocząć doksztalcenie, zresztą, co należy podkreślić, na koszt pracodawcy. Zgromadzony w bardzo pobieżny sposób materiał dowodowy, w tym niedostateczne przesłuchanie obwinionego i pokrzywdzonego nie pozwala na poczynienie prawidłowych ustaleń co do słuszności twierdzeń Państwowej Inspekcji Pracy o tym, że S. K. przysługuje przedmiotowa odprawa. Z drugiej strony zwrócić należy uwagę, że do chwili obecnej, po odpowiedzi udzielonej przez obwinionego pismem z 12.06.2012r. S. K. nie zwrócił się do sądu pracy przeciwko pracodawcy z żądaniem zapłaty odprawy. Nie przesądzając zatem, czy obwiniony jest zobowiązany do wypłaty przedmiotowej odprawy stwierdzić trzeba, że Z. Z. nie można przypisać zarzucanego wykroczenia, a to ze względu na brak zawinięcia z jego strony. Pozostaje on bowiem w usprawiedliwionym przekonaniu, że nie zostały spełnione warunki określone w art. 8 cyt. ustawy z 13.03.2003r. podnosząc w okresie objętym zarzutem obszerne argumenty prawne i faktyczne. Nawet, jeśli np. w drodze procesu sądowego pracodawca zostanie zobowiązany do zapłaty odprawy S. K., to nie można przyjąć, że nie wypłacając tej odprawy w okresie opisanym we wniosku o ukaranie, obwiniony co najmniej nie zachował ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo, że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć. Do czasu jednoznacznego rozstrzygnięcia kwestii odprawy, pozostaje ona sporna między stronami i nie można mówić

o jakimkolwiek zawinieniu ze strony obwinionego w jej niewypłaceniu pracownikowi. Z tych też przyczyn, dla rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności obwinionego w niniejszej sprawie, nie jest konieczne ustalenie, czy żądanie pracownika o wypłacenie odprawy jest zasadne.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 437 § 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpw.

SSO Bogna Kuczyńska

AM